

SERIÁLY

Standa Dolinek: Býval jsem důvěřivé kuře

Rodák z Vyškova se dostal v roce 2004 do finále soutěže Česko hledá SuperStar. Stejný rok vydal cédéčko. Teď pracuje jako číšník

PETR ŠKARDA

Brno/ Šoumen z Brna. Tak se v roce 2004 říkalo tehdy dvacetiletému Stanislavu Dolínkovi. Drobný mladík, který se vyžíval v extravagantních účesech, se totiž dostal do finále první řady soutěže Česko hledá SuperStar.

Pro mnohé ze tří milionů diváků, kteří každý víkend sledovali pořad v televizi, byl i přes svůj ne úplně dokonalý zpěv příjemným zpestřením pěveckého klání. I když se nakonec první českou Superstar nestal, fanoušci mu byli věrní ještě dva roky po soutěži. Teď už mu zůstala jen hrstka těch skalních. Příběhu „Standy ze SuperStar“ se věnuje Deník Rovnost v dalším díle seriálu Patnáct minut slávy.

Rodák z Vyškova na sebe zpěvem upozornil už na základní škole. „V první třídě si učitelé všimli, že umím zpívat a pak jsem vystupoval na všech školních akademích, vánočních besídkách nebo dnech učitelů. Ještě dnes si pamatuji, jak mě v tělocvičně postavili na švédskou bednu a já jsem zpíval Ach synku, synku,“ vzpomíná na své pěvecké začátky Dolinek.

Jeho dětský hlas však neslyšeli učitelé ani spolužáci v rodném Vyškově. Rodiče se s ním totiž, když mu byl jeden rok, přestěhovali do západočeských Janovic nad Úhlavou, kde si malý Standa také odchodil základní školní docházku.

„Táta je voják z povolání, takže tam byl u posádky. Mně se tam ale moc nelíbilo. Přesně podle hesla: Janovice nikdy více, radši kulku do palice,“ hodnotí malé městečko u Klatov, ve kterém se natáčelo několik filmů z vojenského prostředí včetně populárního Copak je to za vojáka?

Zpěv nebo vojna?

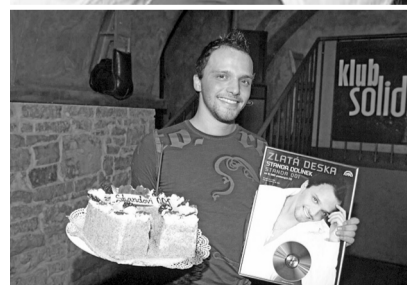
Nechybělo málo a spíš než v blyštivých oblecích ze Superstar by si ho lidé pamatovali jako vojáka v zeleném mundúru. Po základní škole totiž nastoupil na Střední technickou školu Ministerstva obrany v Moravské Třebové. Možná by to jednou dotáhl až do vojenského sboru Ondráš, ale místo toho dal po čase armádě sbohem.

„Zpočátku jsem si dokázal představit, že bych byl u armády, ale po třech letech jsem zjistil, že tudy cesta nevede. Tak jsem se přihlásil na brněnské gymnázium v Líšni,“ popisuje zlom ve studiích.

Měl nastoupit do čtvrtého, maturitního ročníku. Než se ale stačil skamarádit s novými spolužáky, osud ho vrhl do SuperStar. „Vyplnil jsem přihlášku, ale sám jsem ji neposlal. Dodnes nevím, kdo to udělal,“ dušuje se čtyřiatřicetiletý Dolinek.

Ještě v den brněnského konkurzu si prý nebyl jistý, jestli se má o soutěž vůbec pokoušet. „Říkal jsem, že tam nepůjdu. V tu chvíli se máma otočila od linky a odpověděla mi, že si mám vybrat, co chci v životě dělat. Tak jsem hodil školní tašku do rohu a jel jsem na vystaviště,“ vypráví.

U konkurzu zabodoval a po-

MALÝ MUŽ. Standa Dolinek byl finalistou soutěže Česko hledá SuperStar. Foto: Deník/ Drahomír Stulíř, archiv

stupně se dostal až do semifinále. Tam sice na první pokus neuspěl, ale druhá šance a takzvaná divoká karta od poroty ho vyšíhla mezi finálovou desítku.

Fakt, že byl znenadání součástí show, kterou pravidelně

sledovaly tři miliony diváků, s ním pořádně zamával. „Nevěděl jsem do čeho jdu. A netušil to vlastně ani nikdo z nováckého štábu. Samozřejmě bylo jasné, že to nějakou sledovanost mít bude, ale že to bude taková megaakce, to by-

lo obrovské překvapení,“ říká.

Standa Dolinek nepatřil mezi favority soutěže, ale divákům i porotě se líbil jeho osobitý styl. Pozornost poutal i svojí postavou. Se sto pětadesátí centimetry výšky a

šestapadesátí kilogramy váhy byl strážlíkem mezi hochy.

Mezi deseti finalisty, včetně budoucí vítězky Anety Langerové, Sámery Issy nebo Šárky Vaňkové, prý byly přátelské vztahy. Dobrá nálada však vydržela jen do okamžiku, kdy se blížilo vyřazování. „Všichni se klepali, kdo půjde z kola ven. Bylo nepříjemné odejít z kolektivu, který fungoval,“ vzpomíná Dolinek.

Při natáčení zažil spoustu překvapení. Příjemných i nepříjemných. Obdivoval například práci maskérek, vizážistek a kadeřnic. „To, co dokázaly udělat z některých holek, bylo neuvěřitelné. Jednu nejmenovanou soutěžící musely vždycky česat dvě hodiny a líčit tři hodiny, ale výsledek stál za to,“ chválí Dolinek.

Naopak nelíbě nesl prostředí, ve kterém se show natáčela. Hala na pražské Brumlovce totiž nebyla zrovna nejnovější a pár týdnů po konci SuperStar ji dělníci srovnali se zemí. „Byla na pokraji zhroutení, ani tam nešly otevřít okna. Říkal jsem si, jak je vůbec možné v něčem takovém natáčet,“ říká Dolinek.

S halou i ostatními soutěžícími se brněnský gymnazista rozloučil šestnáctého května 2004 po čtvrtém finálovém večeru. Tehdy si vybral píseň Trezor od Karla Gotta a i kvůli tomu, že se u ní snažil tancovat, ji neudýchal.

„Byl to blbý výběr. Kdybych si vybral něco jiného, možná jsem mohl skončit na úplně jiném místě,“ lituje Dolinek. Někteří novináři o něm tehdy psali, že odešel jako král. Rozloučil se totiž bez zbytečného sentimentu a zazpíval písničku Killing Me Softly (česky Zabij mě něžně), která ho dostala do finále.

I přesto, že vypadl ze soutěže, fanoušci zůstali. Občas mu byl ale jejich zájem až nepříjemný. Třeba ve chvíli, kdy si potřeboval na pražském Karlově náměstí odskočit na malou. „Hrozně jsem spěchal a najednou volání přírody. Chtěl jsem se vyčurát do křoví, ale jak jsem si rozeplnul kalhoty, už tam stála paní s foťákem. Nevěděl jsem, jestli se mám vypařit, rozkrájet, naštvat nebo smát,“ popisuje zážitek.

I proto podle svých slov obdivuje českou stálou hudební branže Karla Gotta za jeho vstřícnost k lidem. „Je opravdu úžasné, jak to zvládá. Když se člověk špatně vyspí nebo je nemocný, tak vážně nemá náladu. Mně to někdy hodně lezlo krkem,“ tvrdí Dolinek.

Na Gotta se ostatně tehdy dvacetiletý středoškolák odvolával už při vstupu do soutěže. „Gott už to stejně za chvíli nebude zvládat a kdo za něj bude sbírat slávy?“ odpověděl na otázku, proč se přihlásil do Česko hledá SuperStar. Šlo ale prý jen o legraci. „Určitě jsem nebyl až tak ambiciózní. Chtěl jsem prostě do přihlášky napsat něco vtipného,“ vysvětluje.

Jako Zlatý slavík se však Standa Dolinek díky úspěchu Česko hledá SuperStar občas skutečně mohl cítit. Třeba při koncertu v Sazka aréně, na který dorazilo přes deset tisíc lidí. Nebo na autogramiádě v pražském obchodním centru Zličín. Tam si pro podpisy všech deseti finalistů přišly tisíce šilichů fanynek.

„Nejdříve jsem z toho měl úžasný pocit. Když jsem ale pak viděl, že hodně holek z toho davu zkolabovalo, tak se to hned převážilo. Bylo to peklo,“ vzpomíná.

Půl roku po vypadnutí ze soutěže vydal své první a zatím poslední album Standa 001. Za první týden se ho prodalo deset tisíc kusů a Dolinek tak dostal Zlatou desku. Kritici však nebyli z jeho prvotiny nijak nadšení a odkazovali i na to, že zanedlouho se Dolinkovo CD prodávalo v Levných knihách za pár korun.

„Už ale neřekli, že se tam prodávaly i cédéčka ostatních účastníků SuperStar. Navíc jsem se byl do jednoho obchodu podívat a moje album tam leželo vedle cédéčka Káji Gotta. Myslím, že všichni jednou skončí v Levných knihách,“ soudí Dolinek.

Kromě prvního vydaného alba si po SuperStar také do dělal maturitu. Ne však na brněnském, ale pražském gymnáziu. Do hlavního města se totiž kvůli rozjíždějící se kariéře přestěhoval.

Jezdil na spoustu akcí, nejčastěji však po diskotékách, kde se mu zrovna dvakrát nelíbilo. „Většinou jsem tam vystupoval až kolem půlnoci a do té doby se lidé dokáží hezkým způsobem upravit. Sluchové buňky mají otupělé alkohelem a je jim jedno, jestli zpívá Standa Dolinek nebo Standa Hložek. Radši jsem si vždycky odzpíval své a jel pryč,“ vzpomíná.

Zájem o něj jako o zpěváka vydržel zhruba dva roky. Během nich také přispíval svými postřehy ze společnosti celebrit do několika časopisů. I díky tomu prý poznal český šoubyznys a nemá pro něj jedině přívětivé slovo. „Je to taková špína, že si to nikdo z normálních lidí nedokáže představit. Samé kamarádkovství a úplatkářství. Pokud nemáš za zadkem bohatého mecenáše, tak nemáš šanci,“ tvrdí čtyřiatřicetiletý mladík.

Poznal i to, co znamená zájem bulváru, ve kterém se řešila třeba jeho sexuální orientace. „Také jsem se dozvěděl, že jsem už třikrát otcem,“ směje se Dolinek.

V ústraní

Teď už je po zájmu nejen bulváru, ale i většiny fanoušků. Standa Dolinek se z Prahy přestěhoval do městečka v západních Čechách, jehož jméno nechce prozradit. Už rok tam pracuje jako číšník v jedné restauraci. „Jednou do měsíce mám vystoupení, ale uživit se tím samozřejmě nedá. Potřebuji mít stálou práci,“ vysvětluje. S bývalými kolegy ze soutěže se už nestýká a do Brna či Vyškova se vrací jen jednou za čas.

Účast v SuperStar mu prý převrátila život. Toho, že do soutěže šel, nelituje. „Obrazně řečeno mi to změnilo život od palců u nohy k těmni hlavě. Změnilo to i moji povahu. Už nejsem to důvěřivé kuře, co jsem býval,“ říká Dolinek.

Přestože z minulosti uvažoval o studiu muzikálového zpěvu, teď už nic takového neplánuje. „Teď jsem spokojený, šťastný, dělám si co chci. A navíc jsem zadaný,“ oznamuje případným čtenkám či čtením mladík, kterému kamarádi pro jeho drobnou postavu říkají miminko.

O kom si chcete přečíst?

Vážení čtenáři, zasílajte své tipy na další osobnost v seriálu 15 minut slávy redaktorovi Petru Škardovi na e-mailovou adresu: petr.skarda@denik.cz Za vaše nápady předem děkujeme